

Rodzicom ku uwadze!

Luty- marzec 2017r.

Wpływ stylu wychowawczego rodziców na wychowanie dziecka

Jednolitość oddziaływań wychowawczych rodziców, jedność poglądów na wychowanie dziecka jest bardzo ważna, jej brak często bywa przyczyną trudności wychowawczych, zaburzeń w zachowaniu dziecka.

Porażki wychowawcze mogą zdarzyć się wielu rodzicom. Problem pojawia się wówczas, gdy w sytuacji trudnej, problemowej rodzice nie szukają wspólnych metod wychowawczych, lecz obwiniają się nawzajem, wytykają sobie błędy, obrażają się na siebie, dopatrują się przyczyn trudności wychowawczych w postępowaniu współmałżonka.

Nierzadko jedno z rodziców w przekonaniu, że ta druga osoba stosuje niewłaściwe metody wychowawcze, dla przeciwwagi zajmuje skrajne stanowisko w zaistniałej sytuacji wychowawczej. Jeżeli mama jest nadmiernie chroniąca, przejawia postawę permissywną, ojciec staje się nadmiernie wymagający, autokratyczny i to on stawia głównie dziecku wymagania i ustala granice. Jeżeli ojciec przejawia postawę unikającą, rzadko okazuje dziecku czułość, mama staje się przesadnie czuła. Konflikt wynikający z różnicy postaw wobec dziecka zaostrza się.

Trudności wychowawcze wynikają nie tylko z niewłaściwego stylu wychowania. Wiele zależy od cech osobowości, temperamentu dziecka. Bywają dzieci żywiołowe, niesforne, ruchliwe, buntownicze. Ich rodzice zmagają się różnorodnymi problemami wychowawczymi, doznają również porażek wychowawczych. Nie oznacza to, że są oni mniej kompetentni od innych rodziców. Ważne jest, by w wychowaniu takiego dziecka oboje rodziców wspierało się i nie oskarżało siebie nawzajem.

Sytuacja, w której rodzice reagują identycznie i zawsze podejmują takie same decyzje należy do rzadkości. Rodzice powinni stworzyć własny system wychowawczy.

Warto odpowiedzieć sobie na pytania:

- Jakie wartości w życiu uważam za najważniejsze?
- Czy w mojej rodzinie ustalona jest hierarchia wartości?
- Czy wprowadzam moje dziecko w świat wartości, w system wartości?
- Jakie wartości przekazali mi moi rodzice?
- Czy jestem dla mojego dziecka wzorem do naśladowania?
- Na takiego człowieka chcę wychować dziecko?
- Jakie postawy chcę kształtować?

Nasze dzieci muszą wiedzieć, co jest ważne w naszej rodzinie, jakie normy i zasady obowiązują w domu. Wspólnie ustalamy reguły, które przekazujemy dzieciom.

W wychowaniu dziecka nader ważny jest dialog i ustalenie planu. Rozmowa rodziców o problemach, dylematach jest podstawą do rozwiązania pojawiającego się problemu wychowawczego. Ważne jest ustalenie, że żaden z rodziców nie będzie szukał winnego konfliktu u współmałżonka.

Są również dobre strony różnic w poglądach rodziców na wychowanie.

- Uczą dziecko, że do każdej sprawy można podejść w różny sposób, a racja nie musi być po jednej stronie.
- Wspólne rozwiązywanie problemów zbliża do siebie rodziców. Dziecko, które widzi współdziałanie rodziców w jego sprawie, doświadcza, że jest dla rodziców ważne i kochane.
- Rozwijają inteligencję emocjonalną- dziecko obserwując różne postawy rodziców ma okazję do ćwiczenia tolerancji i empatii.

Należy proces usamodzielniania dziecka podzielić na etapy, dużo rozmawiać z dzieckiem, umieć słuchać tego, co mówi dziecko. Nade wszystko trzeba być konsekwentnym.

Nasze dziecko jest bystrym obserwatorem i szybko uczy się wykorzystywać fakt, że rodzice podejmują sprzeczne decyzje. Zwraca się do tego rodzica z prośbą o zgodę, od którego szybciej ją uzyska.

Ważne jest, by nie zmieniać decyzji, o której dziecko wie, a którą podjął jeden z rodziców. Zanim wyrazimy na coś zgodę koniecznie spytajmy dziecko, czy już rozmawiało o tym z drugim rodzicem. Dziecko uczy się, że nie należy manipulować dorosłymi.

Niezwykle istotne jest, by rodzice wspólnie podejmowali decyzje w sprawach dziecka, przejawiali jednolity front wychowawczy, a różnice zdań wymieniali bez obecności dziecka.